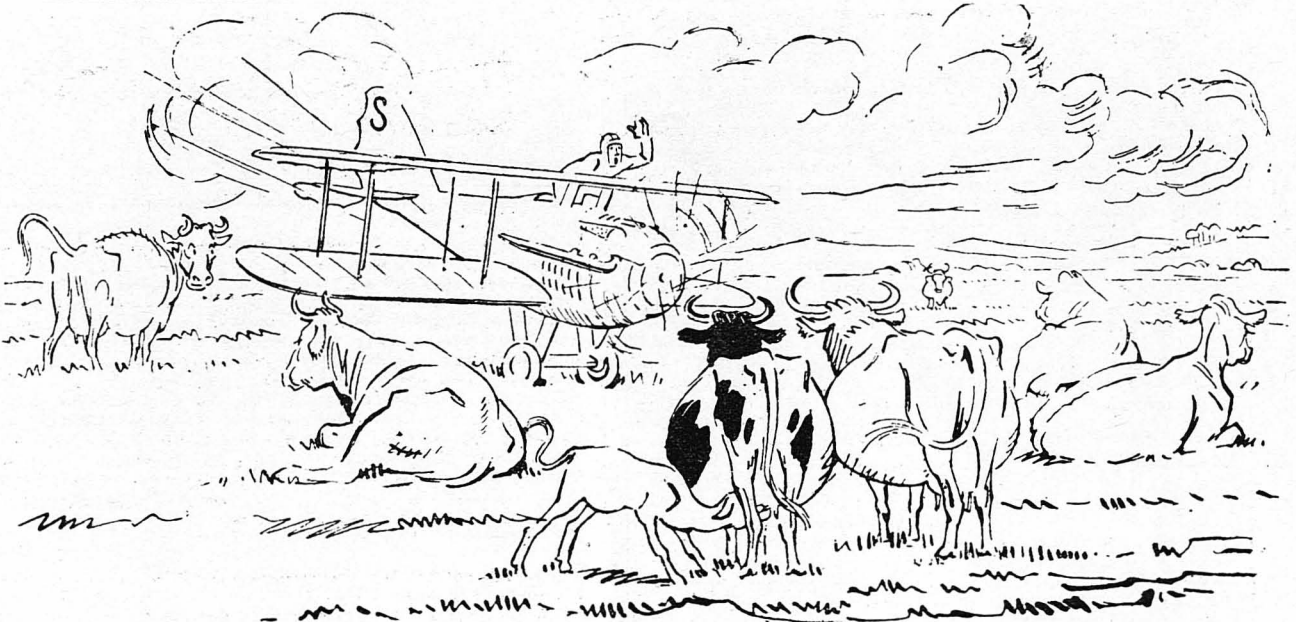

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΓΓΟΤΕΧΝΙΑ

[ΤΟΥ FRANÇOIS COPPÉE]

Η ΣΥΓΝΩΜΗ

Τὸν Τόννου Ρομπέκ βλοῖ οἱ συνάδελφοί του τὸν ἐπαίριαν γιὰ χῆμο. Καὶ μάλιστα φανταζόντουσαν ὅτι δὲν εἶχε περάσει καὶ πολὺ; καὶ γὰρ ἀφ' ὅτου χήρεψε, ἀφ' οὗ τὸ μικρὸ του ἀγοράκι—ἕνα παιδάκι καθαρὸ καὶ κλιοντιμμένο πάντοτε, σὰ νὰ εἶχε μητέρα νὰ τὸ φροντίζῃ—εἶχανε μόλις ἔξι χρόνων.

Ὅσοιο δὲμος, οὔτε ὁ πατέρας, οὔτε καὶ τὸ παιδί φοροῦσαν πένθος, σὺ μανίτῃ ἢ σὺ κασκέτο.
Καθε πρωὶ ὁ Τόννου, ποὺ δούλευε ὡς «στοιχειοθέτης» σ' ἕνα τυπογραφεῖο τῆς Λατινικῆς, Συνοικίης, ἔφρευγε ἀπὸ τὴν κάμαρῃ του μαζὶ μὲ τὸ μικρὸ του Ἀνδρέα. Ἐπειδὴ ὁ μικρὸς νύσταζε ἀκόμα αὐτὴν τὴν ὥρα, ὁ πατέρας του τὸν ἐπαίριε στὸν ὄριον; τοῦ κ' ἐτήριε καὶ τὸν ἀίριε σὺ σχολεῖ τῆς γειτονιάς; καὶ αὐτὸς, τραβοῦσε κίττοι γιὰ τὴ δουλειά του. Ὅταν τὸ βράδυ γύριζε ταλὶ ἀπ' τὴ δουλειά, περνοῦσε ἀπ' τὸ σχολεῖο, τὸν ἔπαινε ἀπὸ τὸ χέρι, πῆγαιναν μαζὶ σὺ χιαστί καὶ σὺ μανάβη, ἐφώνιζαν δ, τι χρειάζονταν γιὰ τὸ φαί τους; καὶ κλεινόντουσαν σπύτι ὡ; τὴν ἄλλη μέρα.

Οἱ γειτόνισσες, συμπαιδοῦσαν τὸ δυστυχισμένο αὐτὸν πατέρα, ποὺ μόλις; εἶχε πατήσει τὰ σαρόντα κ' ἔταν ο ρ αῖ ο; ἀκόμα ἄντρας; μὲ τὴ μελιχολικὴ του φυσιογνωμία, τὸ γλυκὸ του πρόσωπο, τὴ μαύρη του γενειάδα, τὰ γλυκὰ του μάτια, κ' ἔλεξαν πίσω του :

— Ἀδελφὸ; ὁ ἀνθρώπο; θάτρεπε νὰ ξαναπαντρευτῇ... Μὲ τὰ χαρῖσματα ποὺ ἔχει, νὰ μὴ πῆγῃ καὶ νὰ μὴ ξενοχτάῃ, εὐκόλα θὰ εὕρισκε μιὰ καλὴ γυναῖκα νὰ φροντίζῃ γι' αὐτὸν καὶ τὸ παιδί του.

Πολλές; μάλιστα γειτονοποῦλες; ἤθελαν νὰ σχετισθοῦν γι' αὐτὸ μαζὶ του, πράγμα δὲ καὶ τόσο δύσκολο, γιὰ τὸ σὰ λικὰ σπύτια, οἱ ἐνοικοι συζοῦν μαζὶ, μ' ἀνοίχῃ; τίς πότρες; τους. Μὰ ὁ Τόννου ἔταν πολὺ ἐπιφυλακτικὸς. Ἡ εὐγενής; του ψυχρότης; τίς ἔκανε νὰ μὴ τολμοῦν νὰ προχωρήσουν.

Καθε Κυριακὴ πατέρας καὶ γιοῦ; καθαροί, καθαροί πῆγαιναν περὶπατο. Τοῦ; ἔβλεπαν σὰ διὰ ποια μουσική, σὺ Βοτανικὸ κίπο, τοῦ; ἔβλεπαν ἀκόμα λήγῃ ὥρα πρὸ τοῦ φαγητοῦ σὺ καφενεδικὴ τῆς; γειτονιάς; ὅτου ὁ Τόννου ἐπέτρεπε σὺ ἑνωτὸ του τὴ μόνη σπατάλη τῆς; ἔβρουμάδο; καὶ ἔπινε ἡδονικά ἕνα ἀφέντι, μὲ μακρὸ; γουλιές; ἐνω ὁ Ἄντρας καθισμένος; κοντὰ του ἔρωγε τὸ γλυκὸ του κ' ἔβλεπε τίς εἰκονογραφίαι; Κυριακάτικες; ἐφημερίδες.

— Ὅχι, κυράδες; μου, ἔλεγε σὺς; γειτόνισσες; ἢ ποτιέρισα τοῦ σπύτιου του. ὁ μπάρμπα Τόννου δὲν ξαναπαντρευεταί καὶ νὰ τὸ ἔξερετε. Τὴν περισημένη Κυριακὴ συναντηθήκαμε σ' ἕνα δρομάκι τοῦ Νεκροταφείου. Νὰ τὸν βλέπατε ἐκεῖ πέρα, χριστιανές; μου, θὰ οὔριζε ἢ καρδίη; σας. Κρατοῦσε τὸ παιδάκι του ἀπ' τὸ χέρι καὶ πῆγαινε σιγά-σιγά, περὶπατος; μὲ δίκραινα σὰ μάτια. Φαίνεται πᾶς; θὰ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα του καὶ γι' αὐτὸ ἔλινε ἀπαρηγόρητος.

Ἄλλοιμονο, ναί. Ὁ Τόννου εἶχε ἀγαπήσει πολὺ τὴ γυναῖκα του καὶ ἔταν ἀπαρηγόρητος; ποὺ τὴν ἔχασε. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι δὲν τοῦ εἶχε πεθάνει.

Ἐργατικὸς; εὐσυνείδητος; ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο ἱκανὸς

σὺ δουλειά του, εἶχε κατορθώση πολὺ ἀργὰ νὰ βγάξῃ τὸ ψωμί του. Γι' αὐτὸ καὶ σκέφτηκε νὰ παντρευτῇ μονάχα διὰν περάσει τὰ τριάντα. Τοῦ χρειάζονταν ὁμοῦ; ἕνα κορτίσι φρόνιμο ποὺ νὰ εἶχε γνωρίσει, σὰν κ' αὐτὸν, τὴν κακομοιριά. Ἀλλὰ ὁ ἔρω; δὲν δίνει καμιὰ προσοχή; σ' ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται, κ' ὁ Τόννου ἐρωτεύθηκε τρελλὰ μιὰ νοστιμούλα ἀνθοπώλιδι, ποὺ φαινόταν φρόνιμη μὰ ἦταν πολὺ ἐλαφρὸ μάλα καὶ δὲν ἔσχεπτόταν ἄλλο ἀπὸ τὸν καλλωπιστὸ τῆς. Ὁ Τόννου ποὺ εἶχε οἰκονομῆσει μερικὰ λεπτουδάκια, τῆς ἀγόρασε μιὰ ντουλίπα μὲ καθρέπτη, ὅτου ἔδειχνε κίτταζόταν ἀπ' τὸ πρωὶ ὡ; τὸ βράδυ καὶ σὺ λίγο παντρεύτηκαν.

Πόσο ἀγαπιώνονταν! Κατοικοῦσαν σὺ δύο δωμάτια ἐνός; πέμπτου πατώματος; καὶ ἔβλεπαν ἀπὸ κει ὀλόκληρο τὸ Παρίσι. Κάθε βράδυ σχολάζονταν; ὁ Τόννου ἀπ' τὸ τυπογραφεῖο του, πῆγαινε καὶ περιέριε σὺ μιὰ γέφυρα τὴν γυναῖκούλα του ποὺ γύριζε κ' αὐτὴ ἀπ' τὸ ἀνθοπωλεῖο ποὺ δούλευε. Καὶ πασιμένοι ἀπὸ τὰ χέρια σὰν παιδάκια τραβοῦσαν γιὰ τὸ σπύτι τους.

Ἐπειτα τοῦ; ἔδωσε ὁ Θεός; ἕνα παιδάκι, ποὺ σ' ἕνα χρόνον τοῦ; τὸ πήρε πίσω. Τὸν ἄλλο ὄμο; χρόνος; παρηγορηθῆκαν μὲ τὴ γέννηση τοῦ δευτέρου παιδιοῦ τους; τοῦ Ἀνδρέα.

Ἐστενοχωροῦντο ὄμο; οἰκονομικῶ; καὶ γι' αὐτὸ ὅταν τὸ παιδί ἔπαψε νὰ βυζαῖνη τὸ ἔβριλαν σὺ Βρεφοκομείο, ἔπειδὴ αὐτοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ συντηρήσουν. Ἡ μητέρα ὄμο; δὲν εἶχε πάμπῃ νὰ καλλωπίζεταί καὶ νὰ διασκεδάξῃ τὴν πλήξη τῆς μοναξιάς; τῆς μὲ ἀσκόπου; ἀλλὰ καὶ ἐπιανδάνου; περιπέτου; Φαντάζεσθε λοιπὸν αὐτὸν δὲν δυστυχισμένο πατέρα, ποὺ εἶχε γρη῏αι πρὶν τοῦ καιροῦ του, νὰ τὸν τρώνε οἱ φροντίδες τῆς; ζωῆς; κ' ἡ δουλειά του, κ' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τὸ τρελλὸ ἐκεῖνο γυναικεῖο κεφαλίον τὰν εἰκοσιτῶν χρόνων τὸ ὄρατο καὶ φ λάρσαο, νὰ ἐπιδεικνύεταί παντοῦ.

Ἐνα βράδυ, καθὼς; ὁ Τόννου γύρισε σπύτι του μὲ τὸν Ἀνδρέα ποὺ τὸν εἶχε πάρει γιὰ λίγες; ἡμέρες; ἀπὸ τὸ Βρεφοκομείο, εἶδε νὰ λείπῃ ἡ γυναῖκα του καὶ βόηξε ἀπάνω σὺ τζάκι ἕνα γράμμα. Μόλις; τὸ ἀνοίξε ἔπεσε ἀπὸ μέσα ὁ ἀρραβῶνας τῆς; γυναίκας του. Στὸ γράμμα αὐτὸ ἡ ἀλαφρομάλα αὐτὴ ἀποχαιροῦσε αὐτὸν καὶ τὸ παιδί του καὶ τοῦ; ζήτησε συγγνώμην ποὺ ἔφρευγε. Ὁ Τόννου αἰθάνθηκε περισσότερο ἰάτη παρὰ θυμὸ. Ἐκλαψε πολὺ κ' ὅταν ὁ Ἀνδρέας; τὸν ἐρωτοῦσε «ποῦ εἶνε ἡ μαμά; πότε θὰ ἐνανόθῃ; » αὐτὸ; τὸν ἐφιλοῦσε μὲ πάθος; καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε : «Δὲν ἔρω; παιδί μου».

Ἡ γυναῖκα του, εἶχε φύγει κατὰ τὰς ἀοχὰς; Μαῖου. Ὁ Τόννου γιὰ νὰ πληρώσῃ τὴν τριμηνία του Ἰουλίου ἐπόλησε ὄλα εοῦ τὰ ἐπιπλά κ' ἔπῃγε κ' ἐκάθησε σὺ τὴν ὁδὸν Δελίμπ. Στὴν ὁδὸν αὐτὴ ζοῦσε τόμα μὲ τὸ παιδί του τόσο ἀξιοπερῶς; καὶ τὸν ἐπαίριαν γιὰ χῆμο.

Κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου ὁ Τόννου ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, ἕνα γράμμα ἀπὸ τέσσερες; σελίδες; γεμάτες; πόνο κ' ἀπελπίσια. Τὰ γράμματα του εἶχαν μονοτάλαθῃ ἀπὸ τὰ ἀφθονα δάκρυά τῆς. Ὁ φίλος τῆς, κα-

θός του έγραφε, ήταν ένας φοιτητής της Ιατρικής και την είχε αφήσει πια κι έφυγε. Η δυστυχισμένη μετανοούσε οίκοτά για δι,τι του είχε κάνει και τον έκέλευε να τη συχωρέσει.
Ο Τόννου όμως ήταν πληγωμένος, βαθεύα. Και αντί ν' άπαντήσει, κρότησε την ύπερφανεία του και δεν άπάντησε στη γυναίκα του.

Ός την παραμονή των Χριστουγέννων ο Τόννου ούτε ξμαθε ούτε άκουσε τίποτε για την άπιστη.

Αυτή την ημέρα, είχε συνήθεια κάθε χρόνο, να παίρνει τη γυναίκα του και να πηγαίνουν μια άνθοδέση από άσπρα λουλούδια στον τάφο του πεθαμένου Εδύτζιου, του πρώτου των παιδιού.

Τη χρονιά όμως, αυτή για πρώτη φορά ο Τόννου άναγκάστηκε να κτή μόνος του αυτό το προσκύνημα μαζί με το μικρό του Άντρέα.

Καθώς περνούσε την πόρτα του νεκροταφείου, κυτιώντας, το βαρύ χειμωνιάτικο σιμάνο, θυμήθηκε την άπιστη, ένοιωσε να πονάει η ψυχή του γι'αυτή περισσότερο από κάθε άλλη φορά κι είτε μέσα του: «Πού να είναι άραγε τώρα; Πώς νάχη καταντήσει; Μόλις όμως έφθασε μπροστά στον τάφο του Εδύτζιου, σιέθηκε έκπληκτος. Απάνω στην πλάκα ήταν μερικά παιχνιδάκια, μια φυσιογόνικα, ένας καραγκιόζης, ένα σκυλάκι με σφυρίχτρα, που μόλις πρό όλίγου θα τα είχαν άφήσει εκεί, γιατί ήταν κατακαίονουγα.

— Μπαμπά, παιχνιδάκια! του φώναξε γεμάτος χαρά ο Άντρέας.
'Αλλά ο Τόννου περιτήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιχνιδάκια: ένα κομμάτι χαρτί κιαρωμένο με μια κιαρωσίσα στον κιαρωγιόζη. Έσκαψε, τό πήρε και διέβησε αυτές, της λίγες λέξεις, γραμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

«Για τον Άντρέα έκ μερου, του άδελφού του Εδύτζιου, ό όποιο; βράζομαι τώρα μαζί με το Χριστούλη στού; σιμανού.»

Συγχρόνως ένοιωσε τον Άντρέα να σφιμάωνεται κοντά του και να ψιθυρίζει τρομαγμένος: «Η μαμά!» Είδε πράγματι εκεί κοντά δέπλα στα παιχνιδάκια γονατισμένη τη γυναίκα του, φτωχοντυμένη, κλωστή κι' άδύνατη, που άπλωνε παρακλητικά τα χέρια προς αυτόν.

Ο άγαθος έγραμψι ένοιωσε την ψυχή του να πλημμυρίζει από οίκτο, βλέποντας σ' αυτή την κατάσταση τη γυναίκα, που τόσο είχε άγαπήσει, κι έσπρωξε έλαφρά το παιδί του να πήδη προς αυτή:

— Πήγαινε, παιδί μου, να φιλήσεις το χέρι της μαμάς σου!

— Εύχαριστώ, Τόννου, επιθύρησε εκείνη με γέλοι και με δάκρυα μαζί.

Ο Τόννου είταν πιά κοντά της και της είπε με σοβαρότητα:

— Σάπα! μή λές τίποτα. Δός μου το χέρι σου!....

Δέν άπεχει πολύ από το νεκροταφείο η δόδ; Ντελέμα. Ήταναν όλο το διάστημα με μεγάλα βήματα. Ο Τόννου ένοιωσε το χέρι της γυναίκας του να τρέμει στο στήθος του. Ο Άντρέας πήγαινε μπροστά με τα παιχνιδάκια του.

Η πορτιέρισσα είταν στο κιτώφλι του σπιτιού.

— Κυρά Γιωρκαλίά, της είπε ο τυπογράφος, να σου σιυστήσω τη γυναίκα μου που ήρθε σημερα από τη πατρίδα της. Είχε πια, στη μητέρα της που είταν άρρωστη και ξαναγύμρισε...

— Ι....

Francois Coppée

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΣΥΝΦΡΑΣΙΩΝ

ΟΝΕΙΡΟ...

Έγώ κοιμάμαι, μ' άρμηνη σέ όένα ενέ η καρδιά μου. Σέ φέρνει, με χρυσά φτερά, ένα όνειρο κοντά μου. Και στην καρδιά σου την καρδιά σου άκούω να χτυπά. Στο χέρι μου το δέγμα σου το ήδονικό σιριτάει. Μα όμω, — αχέ, του ύπνου οί έχρη, — αινίδια με ξυπνήνε. Και μόνο, βλέπω τα όνειρα πόσο πικρά πλινάνε: Τ' άγαπημένο σιόμα σου θαρρώντας πως φιλούσα. Τό σιόμα στο προσκέφαλο με θέρημην άκου,πούσα. Κ' αντίς το φλογερό κορμί πούσφιγγα στην άγκάλη, Τι χιύδωνα;... Τα πούπουλα που κλει το προσκέφαλι (Του Άντρέ Σενιέ) Α. Δημητριάδης

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Χοιδογεννηιάτικο όύλλων του «Μπουκέτου εικοδιετραδέλειδων, πανηγυρικόν, θαύμα ιδέομαι Ι» Έσοτερικά δειχραμοί είόνες, έξωφύλλον πολύχρωμο καλλιτεχνικόν, διγημάτα ξένα και ελληνικά, συναρμολόγη των γνωστότερον λογίων, γελοιογραφία, ηθογραφία, ποιήματα, περιγραφα, ανέκδοτα, σατυρες, άστεία, χίλι διδυ έλεγκτά δημοσιεύματα. Το Χριστουγεννιατικό «Μπουκέτο» θα γίνε άνάριστο, θα είνε χάρμα των όφθαλμού, θαύμα είδοτικό, είδοτικό; Θράμβος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η Διεύθυνσίς του «Μπουκέτου» λόγω των ύπερβολικών έξόδων άποδοτλής των όύλλων του Έξωτερικού, άναγκάζεται να όρίδη τάς συνδρομάς εις λίρας, όλλάρια και όράγκα χρυσά.

ΠΣΙΚΙΔΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τά ήμερολόγια

Τά ήμερολόγια (a'manachs) χρονολογούνται από άμνημονεύτων χρόνων. Ίσως γνωστά στού; Έλληνας, στού; Αιγυπτίου, στού; Ρωμαίου; και προάντων στού; Κινέζου;.

Ο Νουστράδαμος, πρώτος, κατά τό 1550, τού; έδωσε τόνον γενικού έδιαφρόντου; βάζοντας μέσα τις προφητείες του κ έσημείωσε καταπληκτική επιτυχία. Έκείνο χρόνο άργότερα ο Μιθρίδης Λαϊναμπεργκ, από τη Λιέγη του Βελγίου, έξέδωσε ένα ήμερολόγιο, τό όποιον έγινε άνάριστο, γιατί έκτό; τόν προφητεύων, περιέχει, όπω; και τα σημερινά, ανέκδοτα, διγημάτα, γλωσσικά, άριστοφαιρικά προβλέψεις; και πολιτικά, συ; βουλές για την κηπουρική.

Είς τά ήμερολόγια της έποχής έκείνης έδημοσιεύοντο τεράστια μυθιστορήματα με... σιέχεια. Φαντασθήτε λοιπόν την ύπομονή των άναγνωστών να περιμένουν ένα χρό;ο για να διαβάσουν τη συνέχεια του μυθιστορημάτού; των, και δεκάδες έτών για να μάθουν τό τέλος... Ύπομονή που δεν έχει πιά όμα.

Η όμπερέλλα

Η όμπερέλλα είναι έρεθρησις των Κινέζων. Από την Κίνα πέρασε στις Ίνδίας κι' από εκεί στην Ελλάδα. Η ιστορία μάλιστα μας πληροφορεί ότι ό μέγας φιλοσοφος της; αρχαιόητος Πυθαγόρας, έδίδισε προφυλάσσοντας τό κεφάλι του από τόν κωστικό θεριόν ήλιο με μίαν όμπερέλλα. Επίσης; ένα χωριόν του Διοδώρου του Σικελιώτου άναφέρει ότι η περιφέρη Ασπασία του Περισκέλους είχε πολλές; μεγαλοπρεπείς όμπερέλλες για τόν ήλιο και τη βροχή.

Στού; Ρωμαίου; η όμπερέλλα είταν κοσσημα των πλουσίων πικρικών και άπαρητητος; έφερπε να συμεριλαμβάνεται στην πρώτη των εύγενών Ρωμαίων δεσποινών. Μεταξύ δέ των δώρων που προσέφεραν ό Άντώνιος; στην Κλεοπάτρα είτανε και μία όμπερέλλα.

Κατα τόν 15ον αιώνα οι Πορτογάλλοι έφεραν την όμπερέλλα στην Εβρώπη. Ένεφανίσθη δέ έπίσημος στη Γαλλική αυλή τόν 17ον αιώνα.

Η όμπερέλλα της έποχής; εκείνης κατασκευσιμένη από μπαπέλλες και χιλίκια έξωρημάτα, ίζιγες 4—5 δάδες και δέν είταν εύλου εύκολη στο χειρισμό της.

Τό χροια της; άλλαξε διαδοχικά. Το 1788 είταν λευκό, έγινε πράσινο τό 1781, κόκκινο τό 1791 και μπλε τό 1804, ό; ότου έφταισε τό σημερινό μαύρο.

Ο βασιλεύ; Λουδοβίκος; Φίλιππος; δέν έχωρίζετο ποτέ άπ' την όμπερέλλα του, ό,τιδήποτε καιρό κι' άν είτανε, τόσο που οί κιορκούρες της; έποχης; έκείνης; τόν παρωτιάνουν όλες; μ' αυτή την άχώριση συντροφισά του.

Η παιδ άρχαία έφημερίς

Η Κίνα είνε ό τότο; στόν όποιον είβε τό φως; η πρώτη έφημερίς. Ο «Κίγκ-Παν», η παιδ η; πρόκειται έφημερίς, ιδρύθη τό 911. Στα πρώτα της; χρόνια έξεδίδετο άτάκτως, άλλ από τό 1681 η έκδοσι; της; έγινεν έβδομαδία και τακτική. Το 1804 έγινε καθημερινή και σημερα βγίζει τρεις; έκδοσι; ημερησιών; πρό; μία πενήτα τό φύλλο. Η πρώτη έκδοσι; τυπωμένη σέ κίτρινο χιρτί, περιέχει άπολειπτικά; έμπορικά ζητήματα και κυκλοφορεί σέ 12, 000 αντίτυπα. Η μεσηβρινη έκδοσι; περιέχει έσωτερικά νέα και θέματα γενικού ένδιαφρόντου; και τυπώνεται σέ λευκό χιρτί κι' η βραδυνή έκδοσι; τυπωμένη σέ κόκκινο χιρτί, περιέχει άποκόμματα των δύο προηγούμενων έκδόσεων και τα τελευταία τηλεγραφήματα. Ο «Κίγκ-Παν» διευθύνεται από έξη λογίους; που τού; διορίζει η Κυβέρνησις;.

Αί άδχημάτις των ώραιότερον γυναικών

Η ώραία βασίλισσα Βέρθα, η μητέρα του Καρολομάγου, είχε τό ένα πόδι μακρότερο από τό άλλο, και γι'αυτό μάλιστα την έλεγαν: «Βέρθα η μακροπόδα».

Η Άννα της; Άγγλίας; η γυναίκα του βασιλέως Έρρίκου του 8ου VIII, η όποιε έθεωρετο ως θείη κισλλον, είχε έξη δάγκυλα στο δει χέρι, ένα δόντι σιροβοβλιμένο στην άπίνω μισέλα κι'ένα μικρό δισαρκέ; κρηξίμο του λαιμού που φρόττιζε έπιμελω; να τό κούβη.

Η Λουίζι ντέ λα Βαλλίερ; κούσινε.

Η ώραία Γαβριέλλα; η έρωμένη Έρρίκου του Γ', είχε τεράστια πόδια κι' έκλαιγε με τό τίποτι.

Η αθισοκράτειρα Μαρτί Λουίζι, η γυναίκα του Μ. Ναπολέοντος; είχε μεγάλα πόδια που σίλειυαν μόνα της; διαν μιλούσε.

Η δής; Σόαν; την όποιαν ό δευτερότοκο υιό; του Λουδοβίκου του XIV παντρεύτηκε κρυφα άπ' τόν πατέρα του, είχε τη μύτη φρεκαδώς; σιμη.

Ο ίσορικός